

PREDIKAN PÅ SÖNDAGEN EFTER JUL DEN 30/12 1945

I S:T PETERS KLOSTER, LUND

TEXT LUK 2:33-40.

PSALMER: 51:1-2, 63:8-15, 40:4, 62:3-7, 462:8.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Låt oss bedja.

O Konung, över alla stor,
all världen av ditt ord beror;
men full av nåd likväl du bor
hos den av hjärtat så dig tror.

Ja, nu och alltid när oss bliv,
allt ont, o Jesu, från oss driv
Och oss omsider nådigt giv
en salig död, ett evigt liv. Amen (Sv.Ps 193: 8, 18)

Dagens evangelium om barnet och de två gamla i Jerusalems tempel beskriver för oss, hur Jesus redan såsom ett litet barn börjar sitt välde över människosjälarna. Och framför allt talar vår evangelietext om glädjen och tryggheten i de hjärtan, där denne Jesus Kristus mottages såsom Herre och Konung. Därför samlar vi våra tankar kring detta ämne: Tryggheten i Kristi rike.

Först: Det råder trygghet i Kristi rike, eftersom Kristus just i ringhet äger sin gudomliga makt.

Denna världens furstar störtades icke synligen från sina troner, då det lilla barnet föddes i Betlehem. Genast från början fanns det visserligen en skara, som tog emot Kristus, men denna skara regerade inte på jorden. Där voro herdarna i julnatten, som samlades kring krubban, medan gästerna i härbärgets bredvid sovo sin goda sömn utan att ana, att i stallet ett stenkast därifrån skedde något, som man skulle predika om i kommande årtusenden vida över jordens krets. Där är de vise männen, som följde stjärnan och nådde sitt mål, trots den mäktige Herodes. Och där är de två gamla i dagens text, Simeon och Hanna, höjda över nuets ävlan och därför utrustade med förmågan att se.

Makten på jorden fanns icke i denna skara, som mottog Jesus Kristus. Makten låg i andras händer, och den har sedan dess vandrat från härskare till härskare och från rike till rike: var den jordiska makten än har hamnat, så har den aldrig velat stanna. Alla världens välden har störtat till marken och ersatts av nya, självmedvetna jordiska riken. Kristi rike måste alltid sakna våldets makt, det får icke äga det vapen, med vilket världen styres: Kristi rike äger icke våld och tvång. Detta betyder: Kristi rike slipper att äga det, som alltid går under, alltid vandrar från makthavare till makthavare under gyckelspelet i världen. Kristi rike får i stället äga den obetvingliga makt, som ligger i ringheten och som har sin egenart däri, att den alltid ter sig svag men i stället aldrig i evighet går under utan består från släkte till släkte. Det ord,

som förkunnas för oss idag är detsamma, som den urkristna församlingen hörde, oförändrat och i besittning av samma stilla kraft som då, medan mängder av jordiska riken under de gångna två årtusendena blivit stoft och intet. Hur kan det komma sig?

Det kommer sig bl.a.därför, att Kristus kom hit till oss för att vara oss en tjänare. Att tjäna är detsamma som att göra sig själv ringa: att tjäna är att söka andras bästa, ej sitt eget. Därför att hans rike ett tjänandets rike, måste det alltid, för all framtid präglas av ringhet. Men eftersom vår värld är sådan, att den ständigt är nära att förtäras av människornas inbördes själviskhet, så bor det alltid någonstans i människohjärtana en hunger efter att få möta det rena tjänaresinnet. Budskapet om barnet på halvbädden och om mannen på korset, som icke ville annat än tjäna, det budskapet har en evig makt över människorna: intill jordens sita dag komma de av Gud utvalda att ställa sig i trons lydighet under Kristus, ringhetens Konung.

Det förhåller sig emellertid inte så, att vi förskonas från svaghet och fattigdom om vi fly bort från Kristus. Tvärtom: det hör till vårt liv med ofrånkomlig nödvändighet att vi så småningom mista fördelar, som vi länge njutit - lyckans växlingar är vår lott. Men vår oro inför livet beror på att vi icke vilja vara tjänare utan själva åtrå rikedom och styrka. Ingen är så trygg och så fylld av ro i sitt hjärta som den, vilken på sin plats i livet vill tjäna. Hur skulle den, som vill tjäna, kunna skadas av någon maktförlust? Tjänaren har sitt fäste i ringheten: han vilar i något, som aldrig kan fråntagas honom, vilar såsom ett Guds barn och Kristi broder i ett evigt, oförstörbart rike, ty han vilar i Gud själv. Gud är kärleken. Gud lever i tjänarens hjärta. Därför råder tryggheten därinne, den trygghet och frid, som bodde i Kristus och som han skänker åt oss genom sitt ord. Vi behöva ofta bedja så, som vi nyss gjorde i kollektbönen under altartjänsten: "Gud, lär oss att i Kristi jordiska ringhet se din himmelska makt, att vi må bli trygga under ditt beskärm."

Därnäst: Det råder trygghet i Kristi rike, eftersom Kristus mitt i domen är barmhärtig.

Den äldsta kristna församlingen har redan ställt frågan, varför icke alla utan endast några få mottaga Kristus. Ett gammalt profetord, som i olika gestalt möter på ett par ställen i Jesajas bok, återvänder därför gång på gång i Nt: ordet om "stöttestenen", "den sten, som byggningsmännen förkastade" - samma bortkastade sten, d.v.s. Kristus, är för de trogna en hörnsten, utvald och dyrbar, en grund att bygga på. Just denna Jesajas profetia är det, som återklingar i Simons dunkla ord i vår text: "Se, denne är satt till fall eller till upprättelse för många i Israel..." En sällning, en tudelning måste ske, så snart Kristus framträder. Ty i hans uppenbarelse ligger en dom över oss, våra tankar och gärningar, och vid hans ord till oss bli vi varse, att vi äro onda. Kristus måste därför alltid vara "ett tecken, som skall bliva motsagt". Människan önskar nämligen icke att få veta, att hon är ond, och det hör till hennes väsen, att hon alltid vill skjuta domen ifrån sig.

Men liksom vi nyss sågo, att ringhet och motgång icke är något, som man slipper undan, om man flyr bort från Kristus, så märka vi nog, att något liknande gäller domen: den hör till människolivet. Flera än man anar ibland oss leva i fruktan för människors domar över deras

förflutna liv: att det eller det felsteget skall upptäckas, avslöjas och bli allmänt känt. Och ofta, när människor förtala oss bakom vår rygg, måste vi väl inför vårt samvete medge: det är ett verkligt, faktiskt fel hos mig, som jag nu blir förtalad för - vi förnimma domen, den rättvisa domen, i förtalet ...och så fly vi till våra goda vänner, som ha överseende med våra brister och som inte äro dömande utan barmhärtiga mot oss. Men häri ligger ingen trygghet, ty man är aldrig trygg, sålänge man flyr. Trygga bli vi först, då vi vända oss helt om och själva - frivilligt - gå rakt in i domen.

Gå vi Kristus till mötes utan att skjuta hans dom ifrån oss, då få vi en egen, personlig visshet om att han icke blott är en stötesten utan en fast hörnsten. Ingen annan trygghet håller än denna: att gripa tag om Honom som dömer oss hårdare än några människor kunna göra. Kristi dom söndersmular vårt goda anseende och låter vårt samvete vila vid något, som ingen människa i världen kan beröva oss: rättfärdiggörelsen av nåd allena, skänkt åt oss i Kristi orubbliga ord till varje ond människa, varje ond och förkrossad människa: "Dina synder äro dig förlåtna".

Vår trygghet är alltså icke blott tjänarens trygghet, som ju grundar sig på viljan att tjäna. Då skulle vi utan bävan ta alla avbräck och all ringhet, nöjda med att endast vara tjänare. Den som skall ha den tryggheten i sig utan att skakas, han måste vara lika osjälvisk, som Kristus är. Men det är ingen av oss. Vårt hjärta är fullt av egenvilja, och därför griper oss ofta oron, därför står Kristus oss emot såsom "stötestenen". Först i Kristi yttersta tjänaregärning mot oss, hans renande dom och förlåtelse, ha vi ett evigt fäste, ett hälleberg att bygga vårt hus på, så att vi orka med att glada arbeta i vår kallelse och tåliga bära olyckan, när Gud lägger den på oss - ty detta är vår bästa tjänst mot våra medmänniskor. Låt oss alltså aldrig fly Kristi dom! Djupt inne i hans stränga dom ligger hans barmhärtighet förborgad. Därför äro vi trygga under Kristi välde.

Och nu det tredje: Det råder trygghet i Kristi rike, eftersom Kristus just i döden ger oss livet.

Jesusbarnet, vars födelse vi nyligen firat, var bestämt för korsdöden. Detta smädliga slut på livet ingick i hans frälsargärning. Somliga mena, att man inte bör tala om sådant på julen. Den unga Maria kunde ha tyckt detsamma, när hon på sin första kyrkogångsdag efter barnets födelse fick bära fram sin förstfödde inför Herren i templet. Men Simeon vänder sig ju även till henne, där hon står vid Josefs sida: "Ja, också genom din själ skall ett svärd gå." Hela Kristi verk, med död och med uppståndelse, ligger profetiskt redan i julens evangelium.

Om vi förut ha sett, att Kristi hemliga kraft består just i hans ringhet och att Kristi barmhärtighet når oss mitt i hans dom över oss, så kan allt detta sammanfattas i satsen: Livet från Kristus räcker oss i döden. Ty det mänskliga livets ringhet, det oundvilkiga armodet i vår tillvaro, det är bara ett förspel till Döden, som en gång skall komma över oss. Och när domar och hårdhet från skilda håll drabbar oss och sargar sönder oss i vårt innersta, så är all denna fiendskap endast ett verktyg i Dödens hand: snart är vårt livsträd avhugget vid roten. Människolivet sträcker sig bort från ringhet, bort ifrån dom och bort ifrån död - vi jaga efter

kraft, kärlek och liv utan att tillfullo nå allt detta, ty vi äro människor. Men Kristus - "den världen ej begripa kan" - han rör sig oavbrutet i motsatt riktning mot människors jagande: därför är han Gud och därför är han "tecknet, som varder motsagt". Han utgår från den höga, ljusa himmelen och födes som ett vanligt barn i fattigdom och natt. Han kommer med sitt rena och oskyldiga hjärta och går in i Getsemane, rakt in i vredens dom över släktets alla brott. Och i stället för att välja det liv, som låg framför honom, böjde han sig under döden, så att Döden fick honom i sitt våld. Just så skulle han bli Livets furste. "Ty Guds dårskap är visare än människor, och Guds svaghet är starkare än människor". Såsom ingången i Döden och såsom Herre över Döden är Kristus en Evig Konung. Ingen som dör - och dör gör varje människa - skall undgå att en gång ställas inför Kristi ansikte och svara för sitt liv på jorden. Man kanske kan "avskaffa kristendomen", men man kan aldrig genom någon maktåtgärd rubba den Uppståndne Konungen i himmelen från hans herradöme över världen.

Om hela stater gå till kamp mot Kristi rike, då fullbordas bara ordet i vår text: "Så skola många hjärtans tankar bliva uppenbara." Tudelningen pågår och skall fortsätta genom all världshistoria. De som motsäga Kristi tecken, bli därigenom icke herrar över honom. Det enda, som sker, är att de för sin del välja att leva för makter, som sluta i döden. Kristus ensam kan av alla världens makter vara hos oss ända in i det yttersta dödsörket, som väntar oss alla. Han står därborta i dödens port och tar emot oss en efter en, då vi gå över tröskeln till den andra sidan. Ty just i döden ger han oss livet, det oförgängliga livet i Guds himmel. Därför råder det trygghet i Kristi rike.

Och nu, i denna stund, bli ditt "hjärtas tankar uppenbara". Varje möte med Ordet avslöjar, hurudana vi äro. Kristus går fram och avgörelsen sker. Men han är ingen hjärtlös tudelare, som likgiltigt åser, att somliga hamna i tro, andra i otro. Herren letar i det virrvarr, som ditt inre är, och han gläder sig, om han bara finner en längtan efter tro därinne- "Icke sände Gud sin Son till världen för att döma världen utan för att världen skulle bliva frälst genom honom. "Därom vittnar Julens hela evangelium från början till slut. Kristus är "satt till fall och upprättelse", men det är icke så, att han är de onda till fall och de goda till "upprättelse". Utan - sina allra största gåvor vill han ge åt dem, som ha fallit och blivit insnärjda i sin egen synd och som längta efter räddning:

"Han söker den som vilse far,
den svage i sin famn han tar,
upprättar dem, som falla." Amen.

Pres. i Sit Tross Vardes Lt. 10. 10. 1945
e. i N. Nörensör Lt. 1 e. m. 12. 5. 1945
e. ju. (30/2) 1945. E. U. Lt. 2. 33. 10.

Pränum:

~~58:1-2~~ 51:1-2

63:8-15

40:4 ~~62:3-7~~

~~58:1-7~~

462:8

J. F. S. o. S. o. d. H. A. S. Mamma.

~~Let~~ Let oss bestä.

O Konung, över alla stors,
all världen av ditt ord besör,
men full av nåd biskop du besör
hos den av hjärtat på dig stors.

Fa, nu och alltid när oss blir,
allt ont, o Herre, från oss driv
Och oss ansider nådigt giv
en salig lov, ett evigt pris
Amen.

(Su. m. 193:8, 10)

Dagens exempelium om barnet
och de Fin' gamla; Trossalens
Foupef tekniken för oss, hur
Tross riddan visom ett litet
Tross bryggs sitt väld över
Mammistkopialarna. Den för a.
Folys var exempeliskt om
gladisin och Fyggkutan; de
Fårsten, där denne Tross vis-
sno motropes os. Herre och
Konung. Dagens gamla os. var
Fanten bring detta ämne;
Fyggkutan; i Krist. Noice.
Fåret: Det råder Fyggkutan i
Krist. nike, efter som Kristus
just i ningskutan öger sin gu.
domliga makt,
Den välsens ~~av~~ buren
attstades ike synligen från sina
Fross, de det till barnet fölls
i Rekebeur. Senast från Began
fanns det vissertigen en skara,

som tog evigt Kristus, men den
 na skara regelvise mite på jor-
 den. Så var herlansen i juliallen,
 som samlades kring kammaren, me-
 dan påstora & härbärgat bjudde
 sora sin goda vänn utan att ana,
 att i stället ett stenkast skulle på-
 skedde något, som man skulle på-
 eliga om i kommande århundre.
 Vidå övra jorden tvärs. Så är de
 mot minnen, som följde stämnan
 o. nödde sitt mål, trots den mot-
 tige Herodes. ~~hannan påta denna~~
~~och inte skulle komma till~~
~~och inte skulle spela sin roll~~
 Och där är de två gamla i
 lagens feet, ^{Simson ou Hagar,} troda över mulo
 årlan och låg för utrustade
 med förmögan att se.
 Makten på jorden fram-
 ick i denna skara, som motog

fem Kristus. Makten tog i andra
 händer, och den har sedan den vart
 rit från härdarne till kändarna och
 från rike till rike: var den på-
 eliska makten om hos häruvet, så
 hos den aldring selat stanna. Alla
 värtens världa ha stått till 2100-
 åren och evatis var viga, ~~stämman~~
^{stämman} jordiska riket. Kristus rike moote
 alltid sakna världets makt,
 det får icke äga det vapen,
 med vilket värtens stiges: Kristus
 rike äger icke våld och frång.
 Detta betyder: Kristus rike slipper att
 äga det, s. alltid på vatten, att
 tid vandra från makthavare
 till makthavare under ~~och~~
~~och~~ gylkebyrdet i världen.
 Kristus rike får i stället
 det äga den obetingliga
 makt, som ligger i ringhe-
 ten och som har sin egenat där.

(4)

att den allid för sig svag men i
 stället allrig i erighet gör under
 resten resten från alltid till alltid.
 Det ord, i förhållande för oss idag
 är delarna, i den utsträckta för-
 sänderingen hörs, oförändrat och
 i betydning av samma ställa kraft
 som då, mellan mängden av jor-
 dikta riken under de gamla för-
 ärfuelsen. Blivit stiftat och makt.
 Hur kan det komma sig?
 Det kommer sig delarna, att
Thioko kom hit till oss för att
 vara oss en frånare. Att från
 är delarna som att göra
 sig själv ringa: att från är att
 söka andras kraft, ej sitt eget.
Det att från är ett från:
manets rike, man det allid,
 för all fråntid, präglas av ring.
het. Men eftersom vi vill as
Sådan, att den starkt är man

(5)

att frånen är maktens makt;
 den gärningsket, as det allid
magnitud i makt gärningsen;
hunger eftersom att för makt det
rena fråneriet. Resten
 om konst gör halv resten och
 om mannen gör konst, i icke vill
annat än från, det brutna
har en erig makt över makt.
in den vi ta och från
de as end resten att ställa
 sig i från tyd under Thioko,
ring restens från erig
Det från erig se, att
från restens från erig och från.
Thioko, om vi från från Thioko.
Thioko. resten: det från resten från
med från restens restens resten
att från restens restens resten
resten, i restens restens resten.
restens restens restens resten
restens restens restens resten

(6)

icke vilja vara framme utan själs
 ästa rikedom och styrka. Ingen
 är så trygg och så fylld av so-
 i sitt hjärta som den, vilken på
 sin plats i livet vill fram. Hur
 skulle den, som vill fram, kunna
 skada, om någon maktförlust?
 Jämnem har sitt fäste i ringhe-
 ten: Han vilas i något, som all-
 rig kom framtagas honom, vss.
 Ett Guds barn och Kristus brötar
 i ett eget, oförstörbart riket, ty
 han vilas i Guds själ. Gud är
 kärleken. Gud ~~är~~ fram.
 Hems hjärta — där är ~~den~~
 tryggheten därinne, ~~den~~
 trygghet och frid, som ~~den~~
 Kristus och c. Han skänker åt
 oss om sitt ord. Vi behöva ~~den~~
 beakta so, som vi nyss gjorde i Kristus.
 Tommen under altartäcket: "Gud, låt
 oss att i Kristus jordiska trygghet

(7)

de din himmelska makt, att vi ma-
 la trygga under ditt beskydd."
 Därmed: Det väder trygghet i Kristusrike,
 sternen Kristus mitt i domens av-
 barnbarhet.
 Den äldsta kristna fö-
 samlingen har redan ställt frågan:
 varför icke alla utan undantag
 ska mottaga Kristus. Ett gammalt
 profetord, som i olika gestalt
 möter på ett par ställen i Isaias
 bok, återvänder här på gång för
 gång i N. T.: ordet om "stene-
 stenen", "den sten, c. byggnings-
 mämnen förkastade" — samma
 förkastade sten, d. v. s. Kristus, av-
 för de trogna en hörnsten, ut-
 vald och dygdig, en grund att byg-
 ga på. Just denna Isaias profeta
 är det, som återklingas i Simo-
 ons dunkla ord i var. Text: Se,
 denne är satt till fall ~~eller~~ ~~fall~~

8

uppgåttelse för många i Israel... En
 salming, en judelning måste ske,
 så snart Kristus framträdde. Ty i
 hans uppenbarelse ligger en dom
 över oss, vare farkas och prämnings,
 och vid hans ord till oss till vi
 varae, att vi äro onda. Kristus
 måste dödför allhi vara "ett för-
 len, som skall bliu motogt".
 Men en brukar nämligen ikke at
 försöta, att hon äro ond, och att
 hon till hennes väsen, att hon all-
 tide vill utjanta dommen ifrån sig.
 Men rikom vi nars säga,
 att rikhet och motgång ikke äro nö-
 got, som man slipper undan, om man
 flyr bort från Kristus, så måste
 vi nog, att ngt liknande gäller do-
 men: den hos till motok-livet. Men
 om man arar iständ om tura i
fruktbar för motokoro domar över
 domas förlusterna här: att det

9

(Pentecost)
 eller det skall upprättas, antogias
 om till allmänt beint. Den ofta, när
 motok förtala oss trakom varis ryggs,
 måste vi väl inför väit samvete med
 gå: det är ett verkligt, faktiskt
 fel hos mig, som jag nu till för-
 falad för - vi förmimma domen,
 den rättrisa dommen, i förtelat
 ... om så fly vi till våra goda
 barnen, som ha överseende med
 våra bröfver och som inte äro
 dömande uten förutskänkt mot
 oss. Men här ligger miggen flyg-
 het, ty man är aldrig flygg,
 så länge man flyr. Sjunga bli
 vi fört, då vi stända oss helt om
 och själva - frivilligt - gå ut
 in i domer.
 Gå vi Kristus till mistes
 utan att skjuta hans dom ifrån
 oss, då för vi en egen, per-
 sonlig ~~uppgåttelse~~ uppgåttelse att
 visshet om

han icke blott är en af Testen utan
 en fast hövsten. Ingen annan
 het häller än denna: att gripa
 tag om tron, som dömer oss
 fördare än några maktas för-
 gärs. Kristus som öndersmular
 vårt goda anseende och låter
 vårt samvete vila vid något, o-
 ingen makt i världen kan
 beröra oss: häftfärdigörelsen
 är med allena, skänket åt
 oss i Kristi oerödliga ord
 till varje ord makt, varje
 ord och förkrossad makt:
 "Dina ögnar är dig för-
 lifna."
 Var tygghet är alltså
 icke blott fjärnens tygghet,
 som du grumlar sig på viljan
 att göra. ~~ett~~ utan barm-
 hertiga alla utsträck och all ting
 het, ~~med~~ att endast vara

Fjärnare. Den skall ha den
 tyggheten i sig utan att ska-
 kas, han måste vara lika ojä-
 vikt, som Kristus är. Men det
 är ingen av oss. Vårt hjärta
 är fullt av egenvilja, och därför
 griper ~~den~~ oss ofta
 oron, därför står Kristus
 oss emot såsom "otäto-
 men". Först i Kristi yttersta
 fjärraregärning mot oss, hans
 renande dom och förlåtelse,
 ha vi ett eget förste, ett
 Källeberg att bygga vårt hus
 på, så att vi ~~skall~~
~~från~~ örka med att glada os-
 beta i vår kallade och följiga
 tvärs olyckan, när Gud lägger
 den på oss. Ty detta är vår
 första fjärr mot våra medmänniskor.
 Låt oss alltså aldrig fly Kristus
 som! Sjyft inne i hans strånga

dom ligger hans barn härligt och följ-
bar guld. ^{skäpar} Här vi ryggarna under kni-
gen när de växer.

Och nu det tredje: Det vider tryg-

het i Kristi rike, eftersom
Kristus just i döden ger oss livet.

Förstörandet, som föreläsa
vi mysligen framt, var berömt
för korsetsiden. Detta småliga
slut på livet ingick i hans
fälskargärning. Samliga mena,
att man inte bör falla om
så lätt på julen. Den unga
Maria kunde ha fäktat det.

Samma, när hon på sin första
kyrkogångades efter barnets
födelse fick bara fram sin
fröjdhälle inför förrens i fests-
let. Men sin om vänder sig

ju även till henne, där hon
står vid festsida: "Ja, och så
om din själ skall ett svar
ge." Hela Kristi verk, med

lov och med upprättelse, ligger
profetiskt nedan i ^{fröjden} ~~fröjden~~ ^{varan} ~~varan~~

Om vi fört ha sett, att

Kristi hemliga kraft består just
i hans ringhet och att Kristi
barmhärtighet när oss mitt i

hans dom över oss, så kan
allt detta sammansatta i

satsen: Livet från Kristus
räddas oss i döden. Ty

det mörkliga livets ringhet,
det underlikliga arnodet

i vår filars, det är bara
ett förspel till döden, d. en

gång skall komma över oss.

Och när domar och häft-
het från skilda håll drab-

bar oss och argar dönder
oss i vårt innersta, så är

all denna fiendats en-
slat ett svårt svårt i de-

rens hand: smart är vårt

(14)

linfräde utbuggat vid roten.
Motsäret sträcker sig bort ifrån
riughet, bort ifrån dom och
bort ifrån död - vi säga ofta
kraft, kärlek och till utan
att tillfälla nå allt detta,
ty vi äro makar. Men
Thristus - "den världens ej
begripna barn" - han var sig
varbudet i motatt rikthug
mot makens rågjande: där
föi än den Gud och döi.
Föi är han "ficknet, som
vader motogt". Han utgäi
från den höga, Guds himme-
len och födes som ett van-
ligt barn i fattigdom och
natt. Han kommer med sitt
rena och oskyldiga hjärta
och gåi in i Sels ehane,
vakt in i vredens dom över
statets alla brott. Den i

(15)

statet föi att säga det till, som
lag framför honom, tygde han
sig under döden, så att döden
fick honom i sitt sädd. Just så
stulle han bli Livets furste.
"Ty Guds dörskop är visare
än makor, och Guds rög-
het är starkare än makor."
Såsom ingången i döden ut-
såsom Herse över döden är
Thristus en Eng Romans.
Ingen som döi - och döi
göi varje make - skall
undgå att en gång stäl-
las inför Thristus. Samviktet
och svarta föi sitt till på
jorden. Man kan ^{kan} avskaffa
Krisofendomen, men man
kan aldrig om någon make
åtgärd tubla som Upp-
stämning i him-
melns frän hans Herse.

(16)

komme över världen.

Om ~~det~~ hela staten på
fyll kamp mot Thrist ^{rike}, de
fullbordas ^{konat} ordet i vår Text:

"Så skola många hjärtans fan-
kar bli utryddas." Su-

delningen jagas och skall
försväras om all världens

fröia. De 2. möt säga Thrist
Tecken, bli därigenom icke

hervat över honom. Det enda,
2. sker, är att de får sin

del ^{akt} valga ^{och} makter, ~~att~~ ~~de~~
~~stula i döden.~~ ^{de} ^{som} ^{stilla}

~~stula i döden.~~ ~~de~~
~~stula i döden.~~ ~~de~~

~~stula i döden.~~ ~~de~~
~~stula i döden.~~ ~~de~~

kan av alla världens makter
vara hos oss ändå vi i det

ytternas slödomärken, som
vänder sig till alla. Han står

slödomärket i världens port

och

(17)

För emot oss en efter en, de

vi gå över tröskeln till de
andra sidan. Ly just i de-

den ges namn oss livet, det
aföregångliga livet i Guds

himmel. Därför råder det
Frygghet i Thrist rike. —

Och nu, i denna
stund, bli slitt hjärtas fan-

kar utryddas. Varje möte
med Ordet avslöjar, huru-

dana vi är. Thrist går
fram och angriper oss.

Men han är ingen hjärtas
fudlare, som likgiltig

är, att omliga framna
i Frö, andra i öfr. Her-

ren betas i det vissare,
som slitt inne är, och

han glädes sig, om han
bara finnas en långtan

efter Frö slödomärket. Joko

Sände Gud om Son i världen
för att åtoma världen utom
för att världen skulle bli
frälsd om honom. "Därom
vittnar julens hela evan-

gelium från jagon till
Jul. ^{Jesus Kristus} Det är icke han, ^{han} att
han är de onda till fall

och de gode till "uppriktare".
Utom — mina alla öfriga
gavet vill han ge åt dem,

som ha fallit och blivit
inordnade i sin egen synd
och som längta efter rädd-
ning:

«Han söker den som visat far,
den svage i sin famn han tar,
uppriktat dem, som falla i
sinen.

L. o. b. Lovad vare Gud o. välsignad i
riket, som med sitt ord frösta, län, för-
mannar och vänner oss. Hans Helige Ande

skaffade nu livet i våra hjärtan, att
vi icke må vara plömda bövar,
utan verkligen tillveta i tro, hopp, kär-
lek och tålmod, in till änden, och
varda saliga. Om Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

Pilgrimsring

Du är i lidandet värt att
o kärlet utan lake.

Du för oss genom sorg och nöd
Och kväl och död
i vår härlighetens riket.

Helige Ande give oss alla en rätt kun-
skap om Guds barmhärtighet, vilken är Kristi
tro, ty i honom är Kristus vidomenheten, han-
skapens alla skatter fördolda honom fulla
öran, nu och till rikhetens dag. Amen.